

BRONCORRECTOR

AARDSTRALEN, WATERADERS EN ZWEVERIGE ZAKEN

Bij Dibevo zijn we net zo niet-zweverig als jij. Dat leek mij een mooie zin om dit verhaal, dat toch af en toe een beetje losraakt van de aarde, mee te beginnen. Het gaat over aardstralen en wateraders, en wat ik daarmee persoonlijk meemaakte. Lees, huiver, en als je wilt: laat ons dan eens weten of je zelf ervaringen hebt met deze materie.

TEKST EN FOTO'S: **JANINE VERSCHURE**

Om het paardrijden betaalbaar te houden, koop ik meestal altijd jonge paarden of ik rijd ze voor anderen. Ik maak ze zadelmak, breng ze uit op wedstrijd en meestal worden ze na een paar jaar verkocht en komt er weer een jonkie. In de dertig jaar dat ik dat doe, zijn er al heel wat paarden de revue gepasseerd. Ik heb veel meegemaakt, ook wel wat gebroken, maar blijf het prachtig vinden om samen met een jong paard het avontuur aan te gaan. Mijn nieuwe avontuur heette Sietske en was een Friese merrie (v. Baert). Sietske was vier, al zadelmak dus ik kon er zo op. “Maar,” zei Ad, haar eigenaar, “ze is wel erg bang voor het maïsveld.”

Maïsfobietje

Toen ik voor het eerst op het Friezinnetje reed, merkte ik dat Ad geen woord te veel had gezegd. Op de lange zijde langs het maïsveld was Sietske bang, doodsbang. “Dat gaat wel over”, zei ik vol goede moed. “We moeten wat vertrouwen opbouwen.” “En anders moeten we wachten tot de maïs eraf is”, grijnsde Ad. Ik herinner me nog dat ik toen moest lachen. Het was pas juni: tegen de tijd dat de maïs het veld ging ruimen zou Sietske al maanden maïsproof zijn.

Mooi niet dus. Zelfs toen de maïs al weken gerooid was, bleef Sietske doodsbang. Ik heb echt geprobeerd om haar het vertrouwen te geven. Niet te veel druk, het haar zelf een beetje laten uitzoeken, op de hals kloppen en bemoedigend toespreken als ze wél durfde. Maar ik moet je eerlijk zeggen dat ik soms ook uit mijn slof schoot, als de frustratie het won van mijn mooie plannen. Het vreemde was dat Sietske tijdens onze verenigingslessen in een overdekte manege vaak heel fijn liep. De dag erna ging ik dan met frisse moed naar stal, omdat ik de avond ervoor zo fijn gereden had. Niet zelden volgde juist dan weer een deceptie vanwege krokodillen en tijgers tussen de maïstoppels.

Ik besloot, in samenwerking met het paardenblad Hoefslag een gedragstherapeut voor paarden te raadplegen. Zij zou kosteloos haar hulp geven, ik kon er een mooi artikel over schrijven. De gedragstherapeute kwam langs, hoorde mijn verhaal, zag de doodsangst van Sietske en stelde mij de legendarische vraag: “Heb jij weleens van wateraders gehoord?”

Bouwwakker volgt wichelroedecursus

Dat had ik. Mijn zus, jaren geleden nog getrouwd met een bouwwakker die net zo weinig zweverigs had als de stenen waarmee hij werkte, heeft drie kinderen. Alle drie lagen ze – als baby – op dezelfde babykamer en alle drie huilden ze hun hele babytijd. De hele nacht door. Toen hun oudste dochter de babykamer verruilde voor een kamer met een ‘groot bed’, was ze stil. Net als hun tweede baby, een zoon; van de ene nacht op de andere sliep ook hij door. En vervolgens deed de jongste baby wat de andere twee ook deden in het babybed: de hele nacht huilen. Het was mijn zus die er een wichelroedeloper bij haalde om te kijken of het om wateraders kon gaan. Het was mijn zwager die het hele idee compleet belachelijk vond. Maar hij was er wél bij toen de

wichelroedeloper kwam.

Die wist niets van de situatie, liep door het huis en vond onder de babykamer een grote waterader. Hoe het nu met mijn zwager gaat? Prima. Hij is een van de weinige bouwvakkers die ooit een cursus wichelroedelen heeft gevolgd.

“Daar gaat geen hond liggen”

“Wij hadden destijds twee honden”, herinnert mijn zus zich.

“Die sliepen in de schuur. We hadden daar twee grote bakken getimmerd met matrassen erin. Maar de honden lagen nooit in hun manden. Elke nacht gingen ze op de betonnen vloer liggen. Op een gegeven moment hebben we maar wat dekens op het beton gelegd. De wichelroedeloper kwam bij ons de schuur in. Ik had hem niets verteld, ik had zelfs de hondenbedjes netjes opgemaakt zodat hij niet kon vermoeden wat er aan de hand was. Toen hij bij de hondenbedden kwam, begon zijn wichelroede als een gek te trillen. “Zijn dat hondenmanden?” vroeg hij. “Ik weet zeker dat er geen hond is die daarin gaat liggen. Precies onder die plek zit een knooppunt aan wateraders.”

“Zullen wij dat ook doen?”

...vroeg ik aan Ad en de redactie van Hoefslag. Een wichelroedeloper kon – zonder dat hij wist wat het probleem was – de

Een wichelroede is een gebogen stukje ijzerdraad. Dat is alles.

WAT ZIJN AARDSTRALEN EN WATERADERS?

Het bestaan van wateraders, aardstralen en hun effect op al wat leeft, is nooit wetenschappelijk aangetoond. Volgens de site van Broncorrector hebben sommige mensen, dieren maar ook planten last van kosmische straling op weg naar de kern van de aarde, die door wateraders of mineralen zoals aardolie, aardgas wordt teruggekaatst. Die weerkaatsing zorgt voor pieken en curven in de veldsterkte, waardoor een onbalans in het aardmagnetisch veld ontstaat. “Dat kan de groei van gewassen beïnvloeden”, zegt Jeremy Bron van Broncorrector. “Het kan ervoor zorgen dat mensen en dieren allerlei gezondheidsklachten krijgen. Vaak horen wij dat dieren niet willen slapen op wateraders, dat de voortplanting niet meer wil, dat dieren bang zijn of reageren alsof ze stroom krijgen.”

ERVARING MET HUISDIEREN?

Jeremy Bron van de firma Broncorrector kent wel verhalen van honden die wateraders mijden of katten die er juist op gaan liggen, maar hij kan er niet echt iets zinnigs over zeggen. "Onze markt bestaat uit de agrarische sector", zegt hij. "Soms komen we ook bij particulieren, als mensen gezondheidsklachten hebben die verband houden met aardstralen of wateraders. Maar helaas: ervaring met huisdieren hebben we niet."

↑
Volgens de fabrikant is de Broncorrector 'een natuurkundig instrument, opgebouwd uit nauwkeurig op elkaar afgestelde materialen'. Daar moeten we het mee doen.

stal, het weiland en de rijbaan van Sietske onderzoeken. Ik was razend benieuwd wat zijn bevingingen zouden zijn. De gedrags-therapeute stelde het bedrijf Broncorrector voor. Broncorrector zoekt wateraders en aardstralen op en kan desgewenst een apparaat plaatsen (een zogenaamde broncorrector) dat het effect van wateraders en aardstralen neutraliseert. Bijzonder aan dit bedrijf is dat het eigenlijk alleen werkt met

boeren en tuinders. Dat zijn vaak wel mensen met een denkwijze die aansluit bij het gemiddelde Dibevo-lid: met beide benen op de grond.

Wichelroede en broncorrector

De wichelroede is een gebogen stukje ijzerdraad. Dat is alles. Als Jeremy ermee door de rijbaan loopt, hoop ik dat hij in die ene hoek een knoep van een waterader vindt. Dat is echter niet het geval. Op verschillende plaatsen in de rijbaan trilt de wichelroede en wijst hij probleemgebieden aan. Jeremy stelt voor een broncorrector te plaatsen en vervolgens een maand lang te kijken of er verbetering optreedt.

De broncorrector is een pvc-pijp. Hij is compleet gesloten, dus je kunt niet zien wat erin zit. Volgens de site van Broncorrector is het 'een natuurkundig instrument, opgebouwd uit nauwkeurig op elkaar afgestelde materialen'. Daar moeten we het mee doen. Jeremy graaft de broncorrector – wij krijgen een exemplaar met een actieradius van 70 meter – in het weiland in. "En nu maar gaan rijden", zegt hij.

Eerlijk is eerlijk

Het gaat beter. Veel beter. In de maand dat de broncorrector er stond, verdween het schrikgedrag van Sietske grotendeels. Om een compleet beeld te krijgen, besluiten we de broncorrector na een maand weer weg te halen. Dan gaan we kijken of het schrikgedrag terugkomt. De uitslag van deze 'test' valt goed uit voor de firma Broncorrector. Een week of twee blijft Sietske fijn lopen, maar daarna keert de spanning terug. Sietske houdt zich strak, wil de lange zijde langs het maïsveld niet op en zweeft zich kilo's lichter van de stress. Jeremy, die na het weghalen van de broncorrector al aangaf dat hij verwachtte dat de problemen terug zouden komen, had gelijk: ons fobisch Friezinnetje leek zich in ere te herstellen. Na weer enkele weken zweten en ploeteren neem ik een besluit: de broncorrector komt terug in huize Sietske en sindsdien is haar extreme angst verdwenen.

Dieren liegen niet

Wateraders, waterstralen en broncorrectors: in mijn ogen blijft het in nevelen gehulde materie. Echt waar, ik ben nog steeds niet van de paardenfluisteraars, strijkers en kruidendokters. Maar, dieren liegen niet. Sietske voelde zich duidelijk beter toen de broncorrector zijn mysterieuze werk deed. De Mechelse Herders van mijn zus moeten een reden hebben gehad om het beton te verkiezen boven hun matrasjes. In eerste instantie ging ik ervan uit dat de werking van de broncorrector voor een deel tussen mijn oren zat. Ik heb me serieus afgevraagd of de mogelijkheid bestond dat Sietske beter ging lopen omdat ik begrip kreeg voor haar angsten, niet meer boos werd en zo haar zelfvertrouwen deed groeien. Maar het feit dat dat zelfvertrouwen kort na het weghalen van de broncorrector weer verdween, heeft ervoor gezorgd dat ik 'om' ben. Soms bevatten zweefverhalen een kern van waarheid. ←